

Onze buitenaards authentieke Henk

TEKST MIEKE KERKHOF, FOTO'S MO VAN HAL

Vijftien jaar woonden mijn vrouw en ik naast Henk, in een buitenwijk van een Brabants dorp. Toen wij ons huis kochten, wenste iedereen ons succes met hem, hij was namelijk contactgestoord en maakte altijd ruzie.

In eerste instantie gromde hij naar ons en spuugde op onze stoep. Hij fietste drie keer per dag naar zijn vrouw in het verpleeghuis, enkele kilometers verderop. Daar at hij zijn maaltijden. Zijn fiets had leuke banden, maar dat deerde hem niet.

Van lieverlee raakten we met hem aan de praat, buiten op onze gemeenschappelijk oprit. Henk was leraar wiskunde en Nederlands geweest op Aruba. Hij bleek erg intelligent, had een originele visie op het leven en was een koning in het verzinnen van complottheorieën. Bisschop Hurkmans van 's-Hertogenbosch noemde hij 'Schurkmans', al ver voor de dopingschandalen was de Tour de France volgens hem 'een en al list en bedrog' en de belastinginspecteur had ervoor gezorgd dat zijn rijbewijs niet verlengd werd.

Gaandeweg ging hij ons vertrouwen. Toen zijn echtgenote overleed, waren wij met zijn vieren in het crematorium, het levenloze lichaam meegerekend. Of zijn huwelijk gelukkig was geweest? Daaraan twijfelden wij. We vonden in zijn huis een briefje met daarop de tekst: "Henk, maak me niet ongelukkiger dan ik nu al ben", met daaronder de naam van zijn vrouw.

Henk vertelde ons dat hij op zijn vijfde al wees was en zijn jonge leven had gesleten in internaten. Hij was seksueel misbruikt en chronisch affectief verwaarloosd. Hij had geen kinderen verwekt, maar dat lag niet aan hem. Im-

Henk was niet het type ideale buurman.

Hij was een kluzenaar.

Mieke Kerkhof en haar vrouw verzorgden hem.

Mo van Hal legde de sporen van zijn leven vast in foto's.

mers, de uitslag van zijn zaadonderzoek was goed en deze lag pontificaal op tafel. Hij was vaak aan het fantaseren over seksuele handelingen en schreef op de hoek van de krant met wie hij het allemaal ging doen en op welke manier.

Om te checken of hij iedere dag weer ontwaakte, deelden we een abonnement op de ochtendkrant. Na de dood van zijn vrouw kookten we voor hem. We schoven een bordje naar binnen, dat we altijd, keurig schoongelikt, terugkregen. Als we op vakantie gingen, vertelden we dat één uur voor vertrek, want anders dreigde hij met suïcide. Hij zwaaide ons uit en begroette ons na drie weken weer hartelijk.

Hij rook vies, naar zweet en ongewassen kleding. Hij droeg weken achter elkaar dezelfde stropdas, besmeurd met eigeel. Toen één van ons beiden na een korte ziekenhuisopname weer thuis kwam, zat hij klaar met een grote bos rode rozen. Als we jarig waren kregen we stevast een potje gezichtscrème van hem, tegen het ouder worden van de huid.

We mochten op zeker moment in zijn huis komen, waar we een bed aantroffen dat eruitzag als een rovershol. In zijn werkkamer baadden we tot onze enkels in brieven, rekeningen en ander papier. Aan de wand hing een tegeltje met het opschrift 'het is beter rijk te leven dan rijk te sterven'. Op zijn nachtkastje lagen pornoboeken, keurig omhuld in oudbruin kaftpapier. In het bovenste laatje spaarde hij dode padden, die hij op witte papiertjes had gespeld. In zijn diepvries lagen ingevroren muizen. Overal in het huis vonden we conservenblikken vol urine, hij benutte zijn toilet liever niet en zat 's winters in vier graden Celsius met ►

Mo van Hal (1970) is beeldend kunstenares en fotografe. Ze maakt multimediale exposities en voorstellingen.

Mieke Kerkhof (1962) is gynaecoloog en columnist. Vorig jaar verscheen haar boek 'Even ontspannen, mevrouw...'

FOTO ARNAUD MOOIJ